

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Félé evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

A néma vád.

Holdfényes éjjel. Halvány Krisztus-arc.
Rajt szívettépő, szelid fájdalom.
A várost nézi. És Őt nézem én...
hónapok óta... hűvös hajnalon,
ha ébredek és hideg éjszakán,
a nap zajának hogyha vége lett.
Mert itt sugárzik sápadt csendesen
szobám falán s az életem felett.

Sokszor szíven talált a néma vád
s hitetlenül harcoltam ellene.
»Tudom, hogy miattam vagy szomorú.
Tudom, Uram, hogy máskép kellene.
Valahol mélyen elszakadt a húr.
Nem zengi tisztán a Te éneked.
...De a szakadt húr felújjong-e még,
ha fájó könnyed reápergeted?
Könnyed nyomán megzendül-e megint
a magasságokat merő zene?»

Sokszor szíven talált a néma vád.
»Tudom, Uram, hogy máskép kellene.«

Holdfényes éjjel. Halvány Krisztus-arc.
Te, Aki láttad minden harcomat,
nézd, ezen a holdfényes éjszakán
Feléd fordítom könnyes arcomat:
ma én is sirtam a város felett.
Ma megéreztem, most is érzem,
mi fáj, amikor durván ellökik
a segíteni kinyujtott kezem,
s kicsoda sajduló seb a szíven
a visszautasított szeretet.
És most leroskaszt az a néma vád:
én, én szereztem ilyen sebeket.

Hisz a Te kezéd győzelmet kínált,
új, zengőbb húr a régi, nyítt helyétt.
Nem vettem észre. Meg se láttalak.
És újra reggel, újra este lett
és újra este... holdas... hangtalan...
Szemed virraszt és a városra néz.
A visszautasított szeretet
nagyon, kimondhatatlanul nehéz.
Ó, az a város! És ó, az a szív!...
Néz, néz szomorú váddal a szemed.

És lábaidhoz összetörve hull
Te megsiratott Jeruzsálemed.

A békesség saruja —

a Lélek kardja.

Ef. 6:15,17.b.

A hit harcának Isten gondolatai szerint való végigharcolásában nagy segítségünkre van az, ha tisztában vagyunk vele, hogy nem emberek ellen kell harcolnunk, hanem a gonoszág lelkei ellen, az ördög láthatatlan serege ellen, mely az emberekben munkálkodik s őket eszközökül használja fel. Ez a tudat teszi lehetővé, hogy bár az emberekben levő bűn ellen harcolunk, magokat az embereket szerszük, s hozzájuk a békesség Evangéliomának készségével közeledjünk. A hívő ember harca tulajdonképpen nem is támadó, hanem védekező harc, erre mutat az Igében felsorolt fegyverzet is, az öv, a mellvas, a saru, a páncél, a sisak, amelyek közül egyik sem alkalmas arra, hogy vele támadjunk. Egyetlen támadó fegyverünk van, amelyre később térünk rá.

A védekező fegyverzetre nagy szükségünk van, mert az ellenség föltétlenül támad. S ennek a fegyverzetnek egyik fontos része a békesség saruja. Nem ártani akarunk az embereknek, akik ellen, látszólag harcolunk, hanem használni nekik, segíteni rajtuk. S ennek egyik módja, hogy szeretettel, békés szívvel közeledjünk feléjük. De ez csak úgy lehetséges, ha birtokában vagyunk annak a békességnek, melyről így szól az Irás: »Az Isten békessége, amely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.« Fil. 4:7. Csak ha Krisztus keresztje által megbékültünk Istennel, akkor tudunk a békesség saruját felöltve küzdeni az emberekben uralkodó bűnök gonosz lelkei ellen.

Támadó fegyverünk a Lélek kardja, az Ige. Ez a kard »élő és ható és élesebb minden kétélű fegyvernél és elhat a szívnek és léleknek, az izeknek és velőknek megoszlásáig és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait.« Zsid. 4:12. Szinte félelmetesen hangoznék ez az Ige, ha nem tudnók azt, hogy ez a kétélű kard is csak a bűn ellen van irányítva, s nem a bűnös ember ellen:

Tanuld a bűnt gyűlölni egyre jobban,
S a bűnösnek bocsáss meg, hogyha vét,
A bűnt az Ur sujtja ezer átkokkal,
S a bűnösért — odaadta életét.

Tanuljuk meg így forgatni ezt a fegyvert. Bátran és határozottan, mikor a bűnről van szó, szelíden és gyöngéden, mikor a bűnösről van szó. De természetes, hogy mennél jobban össze van forrva a bűnös a maga bűnével s mennél jobban ragaszkodik hozzá, annál jobban érinti a

*A Féléb-tagok bétheli konferenciáján elmondott beszéd vázlata Vargha Gyulánétól.

kardnak éle őt magát is. Legfőbb törekvésünk tehát az legyen a harcban, hogy a bűnöst a bűntől való elszakadásra bírjuk. Vezessük őt Krisztus keresztjéhez, ahol Isten igazsága végrehajtotta az ítéletet a bűn felett s Isten szeretete megváltotta a bűnöst a bűntől és a kárhozattól.

Hamis kincsek.

Beszélgettem egy alkalommal valakivel, aki gyermekeveire visszaemlékezve mondta el az alábbiakat.

Egyszerű kis »bokor« (tanya) volt az ő lakóhelyük az alföldi tanyavilág rengetegében. De a megszálló idegen katonaság egy kis portyázó csapata mégis rátalált erre is. Elelem, kocsí, szerszám — mindenminden veszélyben forgott. Ilyenkor a rémület nagyítóüvegén óriássá, félelmissé nő egyetlen szál vékony ellenséges martalóc is és nagy csapattá néhány ember. Ilyen szorongo szívvel nézegettek körül a portájukon szegény tanyaiak reggel is, este is, hogy mi a beces, mi a feltettebb. Mit és hová kellene rejteni?

A gazda a lovait igyekezett menteni és napokon keresztül rajtegette őket a kukoricaföldön, ami a házuktól jó messze volt. Az élelmet és italt is oda hordta ki nekik fáradságosan. Édesanyjuk kilenc gyermekét feltette, az ő szívének ezek voltak a kincsei. (Boldog anya!) A legkisebbet, a kétéves Annuskát egy pár megrémült szomszéd híradására éjnek idején kiragadta az ágyból, belegöngyölte egy dunyhába és futva vitte ki a szénakazlak felé. (Igaz, hogy minden anyai szereteten felül az Úr gondviselése az egyetlen oltalom, mert ime — a célnál vette észre az anya, hogy futás közben kicsúszott a nagy dunyhából gyermeke, aggódó szívvel ment vissza keresésére, de a kislányt békésen alva találta a kert útján.) Többi gyermekét is felébresztette s anyjuk sürgető szavára futnának már ők is, de mégis van valami, amit sajnálnak íthagyni az ellenségnek. Gyorsan-gyorsan csomagoinak még valamit, ami a legkedvesebb. Kis batyut kötnek karjukra s kitűnik most, hogy kinek mihez van a szíve odanöve. Szalagok, tükördarab, gyöngy, rongybaba, melyeknek a veszedelem percében megnő az értékük. A legdrágábbat menteni kell! — Aki ezt a gyermekkori visszaemlékezést elmondta nekem, annak egy piros virágos delén kendő volt akkor a főkincs. (Ma már az Ur Jézus egyetlen és legfőbb java!)

Vajjon te mit mentenél s mit mentesz, ha átmegy az élet kapuján az örökkévalóságba? Lesznek-e maradandó kincseid? Mihez tapad a szíved most még?... Óh, legyünk szabadok mindentől, hogy gazdag bemenetelünk lehessen egykor Isten országába!

„Vajha megismerted volna te is!”

Az Ur Jézus az Olajfák hegyén állott, amikor ezeket a szavakat mondotta. A város felé nézett és sirt. A legszentebb könnyek ezek, amelyeket valaha egy nép fölött sirtak. Az Ur Jézus tudta: Késő! Izrael elmulasztotta a kegyelmi időt. Isten kérlelő szavát elutasította, s ezért most megy az ítélet felé. Eltaszította magától Isten békeköveteit.

Kedves Olvasó! Te megismerted-e életedben Isten meglátogatásának az idejét? Jézus még mindig szíved ajtaja előtt áll. Nyisd fel mielőtt késő lenne! Jézus még ma is hív. Adj választ Néki, különben azokhoz tartozol, akik megvetik Isten szavát s a kárhozat felé sietnek. A kegyelmi időt az ítélet ideje követi majd. Jeruzsálem pusztulása figyelmeztetés mindannyiunk számára: használjátok fel a kegyelmi időt! Ma még élsz, ma térj meg!

A jeruzsálemi fal előtt.

Schäfer misszionárius tudósításában olvassuk: Palesztinai utazásom alkalmával egy szombati napon Jeruzsálem világníri fala előtt álltunk. Ez a salamoni templom utolsó maradványa. A régi falak fölött a büszke mohamedán Omar-mecset emelkedik. A fal előtt állnak naponként és öránként a világ minden tájáról odasereglett zsidók s panaszzólják Dávid király letúnt dicsőségét. Megrázó kép ez a könnyező, panaszkodó, jajveszékélő s imádkozó tömeg! Sirnak a Messiás után s nem hiszik, hogy Ő az, akit megfeszítettek. Megkísérletem beszélgetni velük s elmondtam, hogy számomra Jézus a Messiás. Néhány pillanatra letették a zsol-táros könyvet, fájdalmasan rámnéztek s azután egymásra és panaszkodtak tovább. A világ egyetlen helyén sem láttam még így Izrael vakságát. Oh, bár elvehetné az Ur a leplet szemük elől!

Ítélethirdetők.

Nem szabad úgy tennünk, mint az a bizonyos négertörzsfő, aki mikor hírül hozták néki, hogy angol ágyúaszád közeledik a folyón fölfelé, a hírhözöt kivégeztette. A következő nap megjött a második hírnök is és jelentette az angolok előnyomulását. Ennek a hírnöknek is fejét vétette. Azonban ez az angolok előretörését nem akadályozta meg és amikor nyolc napon át minden hírhözöt megöletett, végül ott állt az ellenséges ágyúaszád közvetlenül előtte. — Hogyan fogadjuk mi Isten hírnökeit, akik ítéletet hirdetnek s ránkolvassák bűneinket? Hányszor némítjuk el őket! Vajjon, feltartóztatjuk-e ezzel az ítéletet? Semmiképpen sem. Csak szaporítjuk ezáltal is vétkeinket. Nézzünk kérlelhetetlenül szembe az igazsággal s né áltassuk magunkat hamis biztonságérzéssel.

„Jézusra nincsen szükségem!”

Haldokló beteghez hívták Isten egy szolgáját. Amikor belépett a lakásba, már messziről hangzott felé a kiáltás: »En bűneim! En bűneim!« Odalépett a beteg ágyához. »En bűneim, én bűneim! Imádkozzék velem!« — kiáltott újra a haldokló. Isten szolgája letérdelt s könyörgött Urának kegyelméért, irgalmáért; világosságért a küzködő számára. De alighogy imájában kiejtette Jézus nevét, a férfi kiáltani kezdett: »Erre a Jézusra nincsen szükségem!« Nem lehet leírni azt az állapotot, amelybe a szerencsétlen ember került. Így felelt második és a harmadik napon is, amikor Isten küldötte újra felkereste. Az utolsó látogatás alkalmával így szólt a beteghez: »Hívja segítségül Jézust, holnap már késő lehet!« S a válasz így hangzott: »Jézusra nincs szükségem!« Ez volt az utolsó szó s azután meghalt. Ez a férfi visszautasította a Jézusban felkinált kegyelmet. Eltaszította magától Isten kezét dacára annak, hogy Isten még a halálos ágyán is háromszor közellépett hozzá és kereste.

Készen vagyok.

Rövid két óra alatt kétszer hallottam ugyanezt a feleletet. Betegeket látogattam. Természetszerűleg rá került a sor a nagy kérdésre, hogyan jutunk át az örökkévalóságba, hogyan készülünk a halálra. Mind a két alkalommal ugyanazt a választ kaptam: *Készen vagyok.*

Micsoda hatalmas dolog: a halál jön, az örökkévalóság közeledik... és mi emberek megállunk és így szólhatunk: *Készen vagyok.*

Készen vagyok, de nemcsak a halálra, az én Istenemmel való találkozásra, hanem készen vagyok az Ő számára az életben is.

Készen vagyok Isten megbízatását teljesíteni.

Készen vagyok a nap terhe alá állni és hordozni.

Készen vagyok az órák és percek kicsiny szolgálatára.

Készen vagyok mindég és mindég újra.

Ez adja meg a szívnek a legmélyebb nyugalmat. Ez aranyozza be az élet apró dolgait napugárral. Óráról-órára készen. És azután jöhet a halál. Készen vagyok, mert Isten elkészített. S azután Isten készít nékem örök dicsőséget.

A keresztyénység nem tan, hanem megtapasztalt erő.

Aki Jézus életét olvassa, olvassa úgy, mint a katona hadvezére élettrajzt: Éretted szívesen meghalnék!

Bessel.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Aug. 1. Hab. 2:12–20. II. Kor. 9:1–5. Ugy ismernek-e minket az emberek, mint akik önként, jószívvel, készségesen adozunk s adományokat gyűjtünk szegények részére, ami által mások is hasonló magatartásra indítást nyernek? Vagy önzésünkről, fősvénységünkről lennének közismertek? Luk. 16:9.

Aug. 2. Hab. 3:1–10. II. Kor. 9:6–15. Isten szereti a jókedvvel adakozókat. De hát ha adunk, marad-e elég nekünk? Marad. Isten hatalma garantálja ezt. Sőt annyit ad, hogy adhassunk másoknak. Ugy adjunk, hogy akiknek adunk, az Ur kezéből veszik azt, iránta gyúlnak hálára, Őt dicsőítik s vágyódnak ilyen keresztyének közössége után.

Aug. 3. Dán. 9:15–18. II. Kor. 10:1–11. A krisztusi szelidséget könnyen gyengeségnek és gyávaáságnak bélyegzik. Azonban az ilyen szelid ember is tud határozottan és eredményesen fellépni s küzdeni az Isten ellen okoskodók s fennhéjázók ellen, nem testi, de lelki fegyverzettel. Ne vezessen félre a látszat!

Aug. 4. Lk. 18:9–14. I. Kor. 15:1–10. Lk. 7:36–50. Róm. 8:33–39. II. Kor. 10:12–18. Az Ur szolgálja nem maga választja meg működési terét, hanem megy, ahova az Ur vezeti. Így elkerüli a más munkásokkal való összeütközést. Nem kell önmagát ajánlgatnia, mert Isten ajánlja őt azáltal, hogy megáldja munkáját.

Aug. 5. Zs. 134. II. Kor. 11:1–6. Ne várjon a gyülekezetet a pásztorától tökéletességet, de várja el tőle, hogy Krisztus igaz szolgálja legyen. S ha látja, hogy milyen »isteni feltékenységgel« veszi körül, hogy a Krisztusnak megnyerje s megtartsa a hamis prófétákkal szemben, »szenvedje el őt«, becsülje meg, szeresse s támogassa — hűsége által.

Aug. 6. Hab. 3:11–19. II. Kor. 11:7–15. Anyagi ellenszolgáltatás nélkül szolgálni a gyülekezetnek nem szükséges (I. Tim. 5:18.), de előnyt jelent az álapostolokkal szemben, akik nem önzetlenül szoktak dolgozni. A látszat más lehet, de a valóság ez. Lássunk tisztán!

Aug. 7. Sof. 1:1–18. II. Kor. 11:16–33. Nem az Ur gondolata szerint van dicsekedni azzal, amit az Ur szolgálatában a gyülekezetért s a lelkekért tettünk, harcoltunk, szenvedtünk, — csodálatos példa erre Pál apostol —, de ha ezzel kiverhető az ellenség kezéből a fegyver, ám legyen. S akik olyan könnyen hajlítják nyakukat az ellenség veszélyes igájába, ne vegyék ezt rossz néven, hanem inkább alázkodjanak meg.

Aug. 8. Sof. 2:1–15. II. Kor. 12:1–10. Dicsekedjünk? Ugyan mivel? Hát azzal, hogy Isten milyen csodálatosan cselekedett s cselekszik velünk. De ez az elbizakodás veszélyét rejti magában. Amivel hívő keresztyén dicsekedhetik, az in-

kább az Urtól kapott »tövis«, a gyengesége, mert »amikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős«: az Ur erős bennem. Kegyelem ez. Ne akarjunk tőle szabadulni! Ami elég, tegyen elégedetteké!

Aug. 9. Sof. 3:1–10. II. Kor. 12:11–18. Semmi vagyok, hiszen a legnagyobb apostol is semmi — önmagában. Mégis érték lehetek, ha »apostolság« jelei kísérnek. Ilyen jelek: nem anyagiakat, de lelkeket keresek; szívesen hozok áldozatot, sőt magamat is feláldozom; a kelleténél is jobban hajt a Krisztus szerelme.... Csodás jelek. Kísérnek-e valóban?

Aug. 10. Es. 29:18–21. II. Kor. 12:19–13:4. Ha »Isten előtt Krisztusban« szólnak, áldásra szólnak s építünk, így szavunkat sona nem kell megbánnunk vagy visszavonnunk. Nagy szükség van ilyen szólásra a keresztyén gyülekezetekben is megtalálható rút bűnök miatt. A Krisztus szólás nem kiméli a bűnöst, hanem elítéli Krisztus bizonyosságával.

Aug. 11. Mk. 7:31–37. II. Kor. 3:4–9. Ján. 8:31–36. Csel. 16:9–15. II. Kor. 13:5–13. Nem saját igazam a fontos, hanem az igazság érvényesülése. Elállok a fenytéstől, ha a fenytendő fenytés előtt és nélkül elhagyja azt, amiért meg kellett volna fenytésem... Vizsgáljuk meg magunkat, hogy a hitben vagyunk-e? Szükségünk van-e fenytésre vagy nincsen? Isten legyen velünk!

Aug. 12. Zs. 135. I. Kir. 3:5–15. Valóban királyhoz méltó imádság ez. Az imádkozó elismeréssel van Isten iránt s hálás a múltért, egyben beismeri önmaga s Isten előtt alkalmatlan voltát s tehetetlenségét. Lélek szerint kér. Azt kéri, ami fontos mások vezetésére, szolgálására. Isten megadja. S azt is hozzáadja, amit nem kért. Bőkezű Isten. Máté 6:33!

Aug. 13. Sof. 3:11–20. I. Kir. 3:16–28. Az Urtól kért és vett bölcsességgel a legnehezebb helyzet felett is úrrá lehetünk: az igazság győzedelmeskedik, a bűn megítéltetik, emberek tisztelete övez. Isten bölcsességét emberi »bölcsességünk« árán nyerjük. I. Kor. 1:26–28!

Aug. 14. I. Pét. 1:1–12. I. Kir. 8:1–11. Isten háza! Legbelül a szövetség ládája a törvénnyel. Isten jelen van s ködös dicsősége betölti a házat. E kód miatt lehetetlen a papí szolgálat... Ismerek más templomot: a szív. Mélyen tett új szövetség ládája: Krisztus. Isten jelen van s fényes dicsősége betölti a szívet. A lélek szolgálata szüntelen... Az én szívem-e ez? Uram, tedd templomoddá!

Aug. 15. I. Pét. 1:13–25. I. Kir. 8:12–27. Isten temploma nem mára és holnapra, hanem örök időkre épült: örökké lakjon benne Isten. Irgalma tartja meg a szövetséget. Fiai pedig őrizték meg útját... Salamon temploma leomlott, az ő szövetség elmúlt, Izrael fiai saját útjukat járják... Krisztus egyháza Isten örök temploma. Vérének szövetsége örök. Krisztus hívei — kinek útait járjátok? Z. H.